

Arrest

nr. 65 011 van 19 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 6 april 2011 het Rijk binnen en diende op 6 april 2011 een asielaanvraag in. Op 3 mei 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten, geboren te zijn in Tikili (Kazachstan) op 20 augustus 1957 maar reeds van begin jaren zeventig in Tsjetsjenië te wonen, meer bepaald in Achkoy-Martan. U bent traditioneel getrouwd met (A.I.) met wie u één zoon (K. G.) heeft.

Uw zoon werkt in de bouw. In de zomer van 2009 werkt hij op een werf in Grozny, waar hij en zijn collega's op een dag overnachting aanbieden aan een onbekende man die daar om vroeg. De volgende dag wordt hij door de politie opgepakt en geslagen. Hij wordt beschuldigd van het bieden van onderdak

aan een rebel. Als gevolg van zijn arrestatie belandt uw zoon in het ziekenhuis in Grozny. Na twee dagen gaat u hem ophalen en blijft hij nog twee weken in het ziekenhuis in Achkoy-Martan. Daarna gaat uw zoon een hele tijd niet meer werken. Sinds zijn thuiskomst komt de wijkagent (R.) wekelijks langs om te informeren waar uw zoon is en wat hij allemaal doet.

In oktober 2009 vertrekt uw zoon opnieuw naar Grozny om werk te zoeken. De volgende dag neemt hij zijn telefoon niet op. Vanaf dan is er geen enkel nieuws meer van uw zoon. Een week later gaat u naar de politie van Achkoy-Martan om de verdwijning van uw zoon te melden. De agenten zeggen u dat u dat heel goed weet en dat uw zoon naar de bergen getrokken is. Ze zeggen u dat ze uw zoon wel zullen vinden als strijder. Na de aangifte van de verdwijning van uw zoon, blijft de wijkagent wekelijks bij u thuis langskomen. Hij informeert steeds naar uw zoon.

In februari 2010 is er een schietincident in de streek rond Bamut tussen de ordediensten en een aantal jongeren waaronder zich 2 à 3 strijders zouden bevinden. Daarbij worden een aantal jongeren gedood. U wordt door de politie van Achkoy-Martan meegenomen om de lichamen te identificeren. U herkent het lichaam van uw zoon echter niet.

Op 19 maart 2010 komt de politie van Achkoy-Martan bij u thuis langs. U bent niet thuis, maar uw vrouw wordt gearresteerd. Ze wordt meegenomen naar het politiekantoor waar ze foto's van jongeren moet bekijken. Ze herkent uw zoon niet. In het politiekantoor wordt ze onwel en wordt naar het ziekenhuis overgebracht. Zelf hoort u van uw buurman wat er met uw vrouw gebeurd is. U beslist niet meer naar huis terug te keren, maar duikt onder.

Twee à drie dagen later verlaat u Tsjetsjenië met een familielid in een ziekenwagen op 21 maart 2010. U gaat naar Sleptovsk in Ingoesjetië en van daar naar het dorp Ekazhevo vlakbij Nazran. Daar blijft u een paar weken bij uw familielid (R. E.). Daarna gaat u met een passagiersbus van Ingoesjetië naar België waar u op 6 april 2010 aankomt. Diezelfde dag vraagt u asiel aan.

Terwijl u in België bent, verneemt u van uw vrouw dat de politie van Achkoy-Martan nog wekelijks bij u thuis langskomt op zoek naar u.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw rijbewijs en een kopie van uw geboorteakte.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde dat u uw land van herkomst verliet uit vrees voor de politie van Achkoy-Martan. Volgens u zullen ze u oppakken en mishandelen omdat u de verdwijning van uw zoon bij hen aangegeven had, terwijl de politie ervan uitgaat dat hij naar de bergen getrokken is en dat u hen met uw aangifte alleen maar lastigviel (CGVS p. 7).

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Ten eerste legt u geen enkel begin van bewijs neer in verband met uw pogingen om uw verdwenen zoon op te sporen. Zo verklaart u dat u de verdwijning van uw zoon ging aangeven bij de politie van Achkoy-Martan en dat die aangifte geaccepteerd en geregistreerd werd. U verklaart dat u daarvan geen bewijs kreeg, maar in dit opzicht is het bijzonder opmerkelijk dat u er ook niet naar vroeg 'omdat u al van tevoren wist dat ze niets zouden ondernemen omdat er veel spoorlozen zijn in Tsjetsjenië' (CGVS p. 3 & p. 12).

Hoewel u verklaart de geboorte van uw zoon in 1988 officieel te hebben aangegeven bij de autoriteiten en daarvoor een geboorteakte gekregen te hebben (CGVS p. 3), laat u na hieromtrent enig begin van bewijs voor te leggen aan de Belgische asielinstanties. Hierover verklaart u dat de akte misschien thuis ligt of dat de politie dat misschien meegenomen heeft (CGVS p. 3). Later verklaart u dat de wijkagent tijdens één van zijn bezoeken aan uw huis de geboorteakte van uw zoon wel bekeek, maar niet meenam (CGVS p. 14).

Ten tweede werden doorheen uw verklaringen enkele onaannemelijke vaststellingen aangaande belangrijke aspecten van uw asielrelaas opgemerkt. U heeft meer bepaald nagelaten zich te informeren over verschillende cruciale elementen van uw relaas.

Zo verklaart u dat uw zoon in mei-juni 2009 in Grozny eerst werd opgepakt en daarna in het ziekenhuis belandde en dat u hem daar zelf bent gaan ophalen. Als u gevraagd wordt hoe lang hij effectief opgepakt is geweest, antwoordt u 'ik weet het niet meer precies. Één dag misschien'. Als u gevraagd wordt of u hem dat gevraagd heeft, verklaart u 'Nee. Niet lang, dat bedoel ik. Mocht het 3-4 dagen geweest zijn, zou ik het ook zeggen. Hij werd in elkaar geslagen en dan vrijgelaten' (CGVS p. 9).

U verklaart dat u – een week na de feiten – de verdwijning van uw zoon ging melden bij de politie van Achkoy-Martan (CGVS p. 3 & p. 12). U verklaart ook dat u niets ondernomen heeft om op andere manieren proberen na te gaan wat er met uw zoon zou kunnen gebeurd zijn. Dat had volgens u geen zin (CGVS p. 13). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat er voor u daartoe nochtans een aantal mogelijkheden waren. Zo heeft u nagelaten te informeren bij zijn klasgenoot en zijn leeftijdsgenoten waarmee uw zoon optrok hoewel u verklaarde te weten wie dat waren (CGVS p. 9). Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat u eerst drie keer gevraagd wordt of u daarvoor bij iemand concreet geïnformeerd heeft, voor u uiteindelijk antwoordt 'Nee. Ik zeg het nog eens, mocht er iemand iets weten over hem, zou ik het zeker te horen hebben gekregen' (CGVS p. 13). Verder verklaart u zijn verdwijning niet bij een ngo of mensenrechtenorganisatie te hebben gemeld (CGVS p. 13). Ook verklaart u zijn verdwijning niet bij de politie van Grozny gemeld te hebben, hoewel uw zoon u gezegd had dat hij naar Grozny vertrok om werk te zoeken. Hieromtrent zegt u dat hij alleen zei dat hij naar Grozny ging, maar dat u nog steeds niet weet of hij daar effectief was. Als u gezegd wordt dat hij aan de telefoon gezegd had dat hij in Grozny was en dat het daarom logisch zou zijn als u ook bij de politie van Grozny navraag doet, verklaart u 'hij heeft het zo wel gezegd ja. Je kan dat zo concluderen' (CGVS p. 13). Tenslotte verklaart u geen navraag te hebben gedaan op bouwerven in Grozny (onder andere bij de werkgever waarvoor hij de laatste keer in Grozny werkte ten tijde van zijn arrestatie), hoewel uw zoon u gezegd had dat hij naar Grozny zou gaan om werk te zoeken in de bouw. Als u expliciet gevraagd wordt of u bij zijn vorige baas naar hem geïnformeerd heeft omdat het zou kunnen dat hij die man opnieuw zou aansproken hebben om werk te vinden, antwoordt u 'nee' (CGVS p. 13).

Daarnaast verklaart u dat u na het schietincident in Bamut door de Tsjetsjeense politie van Achkoy-Martan werd meegenomen naar Slepsvosk in Ingoesjetië om lijken te gaan identificeren. U verklaart niet te weten waarom de Tsjetsjeense politie u hiervoor meenam naar Ingoesjetië en hen daarover niets gevraagd te hebben (CGVS p. 15-16).

Verder verklaart u dat u op 19 maart 2010 niet thuis was toen uw vrouw daar gearresteerd werd door de politie. U vernam het nieuws van de buurman en bent daarna niet meer naar huis geweest. U heeft 2 à 3 dagen bij iemand anders gelogeed, en daarna naar uw familielid (R. E.) in Ingoesjetië geweest waar u bleef tot uw vertrek naar België. U verklaart geen contact meer te hebben gehad met uw vrouw toen ze vastzat tot uw aankomst in België. (CGVS p. 6 & p. 16). U blijft echter bijzonder vaag of u ergens heeft proberen na te gaan waar uw vrouw was of wat er precies met haar gebeurd was. Eerst verklaart u dat uw familie het probeerde te weten te komen door het gewoon te vragen bij de politie. Als u gezegd wordt dat u niet meer thuis was dan en gevraagd wordt hoe u dan wist dat uw familie uw vrouw probeerde te zoeken, zegt u 'Zo zeiden zij. Misschien hebben ze ook niets ondernomen. Misschien begrijpt u de situatie niet goed. Vaak moet je niet gaan. Je gaat één keer en dat is genoeg. Dan moet je ze niet meer lastigvallen'. Op de vraag wie concreet van uw familie u inlichtte over hun poging om uw vrouw te zoeken, antwoordt u 'niemand. Waar ik toen woonde, die familie heeft niets ondernomen. Ik wist dat zij niet thuis was'. Onmiddellijk daarna verklaart u dat Baratgiri Gaerbekov ('misschien hij') wel iets ondernam. Als u daarna nog drie keer gevraagd wordt of er iemand van uw familie effectief naar de politie gestapt is, antwoordt u uiteindelijk 'nee'. U verklaart ook dat u aan niemand de opdracht gaf om na te gaan wat er met uw vrouw gebeurd was (CGVS p. 17-18). In dit verband verklaart u dat u persoonlijk geen contact had met iemand in Tsjetsjenië tijdens uw verblijf in Ingoesjetië, maar dat de man bij wie u logeerde u nieuws bracht, meer bepaald dat uw vrouw niet thuis was. Als u gevraagd wordt of u die man vroeg om na te gaan waar ze precies was, antwoordt u 'Nee. Hij was ook bang. Ik logeerde bij hem' (CGVS p. 18).

Tenslotte, wat betreft de bezoeken van de politie aan uw huis terwijl u in België was, verklaart u dat u dat vernam van uw vrouw. Op de vraag wanneer de laatste keer was dat ze langsgesproken zijn, antwoordt u 'Dat weet ik niet. Ze belde me en zei dat ze langskomen, maar wanneer juist dat weet ik niet. Ze komen zo bij iedereen langs zonder reden; maar om bij ons langs te komen hebben ze wel een reden'. Op de vraag of u uw vrouw gevraagd heeft wanneer precies ze langsgesproken waren, antwoordt u negatief (CGVS p. 18-19).

Dergelijke mate aan gebrek aan interesse en kennis omtrent cruciale details van de kern van uw problemen zoals hierboven aangetoond – zijnde de arrestatie en verdwijning van uw zoon, de arrestatie van uw vrouw en het feit dat de politie u na uw vertrek nog steeds zou zoeken in Tsjetsjenië – kan als niet aannemelijk worden beschouwd. Echter, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij een ernstige interesse aan de dag legt voor cruciale aspecten van zijn asielrelaas indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Ten derde dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering de Russische Federatie te hebben verlaten zonder enig geldig reisdocument of internationaal reispas. U verklaarde dat u Tsjetsjenië verliet in een ziekenwagen naar Ingoesjetië en van daar met een bus naar België bent gegaan. Telkens zat u daarbij zichtbaar in de passagierszetel. U verklaart dat u zonder enig paspoort heeft gereisd en dat u aan de grens met de Europese Unie geen identiteitscontrole kreeg (CGVS p. 7-8). Deze verklaringen zijn bijzonder onaannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat niet-EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet-EU-burger hetzij in het bezit zijn van een geldig reisdocument en/of geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals bijvoorbeeld Polen of Slowakije in te dienen. Op 15 januari 2003 werd in uitvoering van het Dublin II-akkoord de Europese gegevensbank, EURODAC, waarin de vingerafdrukken van iedere asielzoeker die de EU binnenkomt ingevoerd worden, in gebruik genomen. Via dit systeem kan en wordt onmiddellijk nagegaan of een persoon al dan niet al eerder asiel heeft aangevraagd in een van de EU-landen. Dit impliceert dat personen die – zoals u – niet herkend werden door het EURODAC-systeem niet eerder in een ander land van de EU asiel hebben aangevraagd en aldus in het bezit moeten zijn van een geldig reisdocument en/of internationaal paspoort met een geldig visum om de Europese Unie te kunnen betreden. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u zonder enige identiteitsdocumenten gereisd zou hebben en dat u aan de grens geen identiteitscontrole zou hebben gekregen. Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uw rijbewijs en uw geboorteakte bevatten louter persoonsgegevens, die hier niet betwist worden. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker wenst de schorsing en de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (wet 29.07.1991).

De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit en van Tsjetsjeense origine te zijn. Hij legt echter geen originele identiteitsdocumenten neer die dit kunnen ondersteunen. Verzoeker legt een kopie van een geboortecertificaat neer waaruit blijkt dat hij in Kazachstan is geboren. Verzoeker beweert te zijn verhuisd naar Tsjetsjenië waar zijn zoon geboren is. Hij legt evenmin een originele geboortecertificaat van zijn zoon neer. De kopie van zijn rijbewijs is geen bewijs van nationaliteit. Verzoeker toont dan ook niet aan dat zijn relaas dient te worden onderzocht naar Rusland of Tsjetsjenië toe.

3.2. De commissaris-generaal heeft geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming omdat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt, verzoeker een onaannemelijk gebrek aan interesse en kennis heeft omtrent de cruciale details van zijn asielrelaas en omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij de Russische Federatie heeft verlaten zonder enig geldig reisdocument of internationale reispas. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat hij in Tsjetsjenië woonde, dat hij een zoon heeft, dat deze verdween en dat deze verdwijning verband heeft met de rebellenbeweging in Tsjetsjenië. Voorts kan uit verzoekers verklaringen slechts blijken dat hij ook niet naar deze zoon heeft gezocht, noch enige bijstand heeft gevraagd om een eventuele verontrustende verdwijning bekend te maken en op te sporen.

Ten slotte, in zoverre verzoekers verklaringen waarachtig zouden zijn, dan nog kan niet worden ingezien waarom hij zijn land moest verlaten. Hij toont evenmin aan dat de vraag van de politie – in zover waarachtig – tot identificatie van lichamen hem enigszins kon verontrusten. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden, vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Overigens probeert verzoeker deze vaststellingen niet in het minst te weerleggen, zodat deze komen vast te staan. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de situatie in Tsjetsjenië nog altijd onstabiel en onveilig is en argumenteert dit door bepaalde passages uit het Algemeen Ambtsbericht noordelijke Kaukasus (9 april 2010) te citeren en te verwijzen naar een negatief reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken. Verzoeker meent aldus aanspraak te kunnen maken op de bescherming in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/2, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten.

De geciteerde passages uit het Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus (9 april 2010) bevestigen de conclusie van de bestreden beslissing dat, met betrekking tot de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, ook al is deze niet zonder problemen, de situatie niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Ook het ambtsbericht stelt dat *“Hoewel er geen sprake was van grootschalige etnische spanningen of gewelddadigheden vond een toename plaats van gerichte gewapende confrontaties tussen militanten en veiligheidstroepen, (zelfmoord)aanslagen, ontvoeringen en moorden”* en bevestigt voorts dat de geweldincidenten, aanslagen, ontvoeringen, ... een gericht karakter hebben, met name zich situeren tussen rebellen enerzijds en federale troepen of Tsjetsjeense veiligheidstroepen anderzijds. Ook uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “Subject Related Briefing” betreffende de “Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 15 maart 2010 (administratief dossier, stuk 15) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een verdrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoeker door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige onstabiele en soms gevaarlijke situatie niet weerlegd.

De Raad stelt vast dat verzoeker met de verwijzing naar de algemene onstabiele en soms onveilige situatie in Tsjetsjenië – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon kan worden aangenomen.

Daar waar het ambtsbericht stelt dat ook familieleden van verdachte personen het risico lopen te worden ontvoerd of te verdwijnen, werpt de Raad op dat verzoeker er niet in geslaagd is om aan te tonen dat hij dergelijk risicoprofiel heeft aangezien zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Tsjetsjenië willen reizen en niet slaat op Russische staatsburgers. Volgens de disclaimer wordt het reisadvies opgevat *“als één van de informatiebronnen die de Belgische reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadpleging, gepubliceerd als een dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen”*.

Verzoekers verwijzing naar de amnestieregeling doet in het kader van verzoekers asielrelaas niet ter zake. Deze verwijzing mist dan ook feitelijke grondslag.

4.2. Verder heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

4.3. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

4.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK